"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପାପର ଦୁନିଆରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ଦୁଇଟି ଉପହାର ମିଳୁଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ସାରା ଦୁନିଆରେ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ନନ୍ସ (ସନ୍ନ୍ୟାସିନୀ), ପ୍ରକୃତ ନନ୍ସ କେଉଁମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ପ୍ରକୃତ ନନ୍ସ ସେମାନେ ଯାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜଣଙ୍କର ସ୍ମାଦ ଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ନନ ବଟ ୠାନ (କେବଳ ଜଣେ) । ଯଦିଓ ସେମାନେ ନିଜକୁ ନନ୍ସ ବୋଲାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସ୍ମାଦ ନ ଥାଏ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଦୁଇ ଜଣ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ବାବା ଅଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ନନ୍ସ ଅଟ । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ**:-** ଇସ୍ ପାପ କୀ ଦୁନିଆ ସେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । କିଏ ଶୁଣିଲେ? ଆତ୍ମାମାନେ । ଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା ଏବେ ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତୁମକୁ ଏବେ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାୟ ନମଃ, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତାୟ ନମଃ... କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ଓ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତ ବହୁତ ଫରକ ରହିଛି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ପିତା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ଏହି କଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଭଗବାନ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଯାହା ଆସୁଛି ତାହା କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ - ରୁହାନୀ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ଦରକାର । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ନେଇଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ଯେପରି ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଆନ୍ତି, କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଶରୀର ମିଳିଥାଏ । ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ ଶରୀର ସହିତ ପ୍ରୀତି ରୁହେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ସହିତ ପ୍ରିତି ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ଥିଲାବେଳେ, ଆତ୍ମା ସହିତ ପ୍ରୀତି ରହିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପିତୃ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଶରୀର ତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା । ପୁଣି ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମାଦ କରିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ଅମୁକର ଆତ୍ମା ଆସ, ଏହି ଭୋଜନ ଆସି ସ୍□ୀକାର କର ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାରେ ମୋହ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ଶରୀରରେ ମୋହ ଥିଲା, ସେହି ଶରୀର ମନେ ପଡୁଥିଲା, ଏପରି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାକୁ ଡାକୁଛୁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛି । ଆତ୍ମାରେ ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ ପୁଣି ଏହା ପରେ ଅନ୍ୟ ବିକାର ସବୁ ଆସିଥାଏ । ସବୁକୁ ମିଶାଇ ବିକାରୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ବିକାର ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ବିକାରୀ କୁହାଯାଏ । ଏକଥା ଜାଣିଛ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଭାରତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କଠାରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିଲା । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ହିଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଅଟେ । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଧର୍ମରେ ମେଲ୍ ଅଥବା ଫିମେଲ୍ ସମସ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ରାଜା-ରାଣୀ, ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ସୁଖଦାୟୀ ଧର୍ମ ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା କହୁଛି ଯେ ବାବା ଏପରି ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଚାଲ ଯେଉଁଠି ମୋତେ ସ୍ଥାୟୀ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ତାହା ତ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ ଓ ଶାନ୍ତିଧାମ । ଏଠାରେ ବହୁତ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁକ୍ତି ଓ ଜୀବନମୁକ୍ତି, ଏହି ଦୁଇଟି ଉପହାର ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆଣୁଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଭୁଲି

ଯାଉଛ । ଡ୍ରାମାରେ ଭୁଲିବାର ପାର୍ଟ ହିଁ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଗଲେ ଯାଇ ମୁଁ ଆସିବି । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ, ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଯିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ ନ କରିବ ସେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ପ୍ରଥମେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତ୍ରେତୟା ଅଥବା ତ୍ରେତୟାର ଅନ୍ତରେ ଆସିବେ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ ଥିଲା, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତେବେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଏମାନେ କ'ଣ ଥିଲେ, କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଏମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଥିଲେ । ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଶୂଦ୍ର ଥିଲେ । ବର୍ଣ୍ଣ ଉପରେ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ପାରିବ ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତି ପାଇବୁ । ବାବା ଆମକୁ ଏହି ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଥିବାରୁ ବିବ୍ରତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଯେଉଁଠି ସନ୍ତୋଷ ଥିବ ତାକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କୁହାଯିବ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବୁଝୁଛ ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାରତ କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲା । ଦୁଃଖ ଅଥବା ବିବ୍ରତ ହେବାର ନାମ ନ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମେ ଈଶ୍□ରୀୟ ସମ୍ପଦ୍ରାୟର ହୋଇଛ, ସେମାନେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅଟନ୍ତି । କୁହାଯାଏ ନା - ପାପ ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଅନେକ, ପରମାତ୍ମା ଏକ । ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ପରମାତ୍ମା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏତେ ସାମାନ୍ୟ କଥା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ବଡ ବିଶାଳ ଦ୍□ୀପ ଅଟେ, ତାହା ଛୋଟ-ଛୋଟ ଟାପୁ (ଦ୍□ୀପ) । ଏହି ବେହଦ ଟାପୁରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ଏହି କଥାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କେବଳ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । କାହାଣୀକୁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହାଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟ ସଦ୍‌ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଥାଏ । ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଏକ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତଙ୍କର ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି ରକ୍ଷା କରିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର ରକ୍ଷା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ବାପ, ଶିକ୍ଷକ, ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଓକିଲ, ବାରିଷ୍ଟର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କାହିଁକିନା ଶିବବାବା ଯମଦଣ୍ଡରୁ ମୁକୁଳାଇଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଜେଲ୍‌କୁ ଯିବେ ନାହିଁ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜେଲ୍‌ରୁ ମୁକୁଳାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂରଣ ହେଉଛି । ରାବଣ ଦ୍□ାରା ଅଶୁଦ୍ଧ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଶୁଦ୍ଧ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି । ଶୁଦ୍ଧକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ସଦା ସୁଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଅଶୁଦ୍ଧ କାମନା ହେଉଛି - ପତିତ ବିକାରୀ ହେବା । ପବିତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ କୁହାଯାଏ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପତିତରୁ ପାବନ କେବଳ ବାବା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ତ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ହେଉଛନ୍ତି, ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ପାବନ ଦୁନିଆ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ, ଭାରତ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏକଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ରତା ଥିବାରୁ ଶାନ୍ତି ସମୃଦ୍ଧି ଥିଲା, ସମସ୍ତେ ସୁଖି ଥିଲେ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଦିନରୁ ତଳକୁ ତଳ ଖସି ଆସିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କେଉଁ କାମର ନୁହଁନ୍ତି । ଏକଦମ୍ କଉଡି ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ହୀରା ସଦୃଶ ହେଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିବା ସମୟରେ ହୀରା ସଦୃଶ ଥିଲା । ଏବେ କଉଡି ସଦୃଶ ବି ନାହିଁ । ନିଜ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ହିଁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ପାପ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ପାପର ନାମ ନାହିଁ । ତୁମର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ବା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ, ଦେବତାମାନଙ୍କର ଅନେକ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଦେଖିବ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଚିତ୍ର ଥିବ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କ ପାଖରେ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଚିତ୍ର ଥାଏ । ବୌଦ୍ଧିଙ୍କ ପାଖରେ କେବଳ ବୁଦ୍ଧଙ୍କର । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ହିଁ ୟାଦ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ନନ୍‌ସ କୁହାଯାଏ । ନନ୍‌ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କହନ୍ତି ନନ୍ ବଟ କ୍ରାଇଷ୍ଟ, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନନ୍‌ସ ଅଟ । ତୁମେ ନିଜ ଘର ସଂସାରରେ ରହି ନନ୍‌ସ ହେଉଛ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଛ, ନନ୍ ବଟ □ାନ, କେବଳ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି ଦ୍□ିତୀୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତଥାପି ବି ଦୁଇଜଣ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଭାବିବେ ସେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଭଗବାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଏପରି କେହି ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଥିବ । ପରମାତ୍ମା କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି, କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି,

ତାଙ୍କର କ'ଣ ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କହିଥାଆନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ସେ ଆମ ହୃଦୟର କଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଜାଣି ନାହିଁ, ମୋର କ'ଣ ଦରକାର - ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ବସି ପଢିବି, ମୁଁ ଆସିଛି ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ । ଯଦି କେହି ପବିତ୍ର ନ ରହି, ମିଛ କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଜର କ୍ଷତି କରିବେ । ଗାୟନ ରହିଛି - ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଭାରେ ଅସୁର ଯାଇ ବସୁଥିଲେ । ସେଠାରେ ଅମୃତ ବଣ୍ଟା ଯାଉଥିଲା, କେହି ବିକାରରେ ଯାଇ ପୁଣି ଆସି ଲୁଚିକରି ବସିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଅସୁର କୁହାଯିବ ନା । ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦେବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ନିଜର ହିଁ ସତ୍ୟାନାଶ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଆସି ଲୁଚି କରି ବସି ଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବିକାରରେ ଯାଉନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ବିକାରରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଠକୁଛନ୍ତି । ନିଜର ହିଁ ସତ୍ୟାନାଶ କରୁଛନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଯାହାଙ୍କର ଡାହାଣହାତ ଧର୍ମରାଜ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମିଛ କହୁଥିବାରୁ ନିଜେ ହିଁ ଦଣ୍ଡର ଭାଗୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସେଣ୍ଟରସରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଥାଆନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇଥିଲେ, ସେ ସମୟରେ ପ୍ରତିଦିନ ଜଣେ ଆସୁଥିଲା ଏବଂ ବିକାରରେ ମଧ୍ୟ ଯାଉଥିଲା । ପଚରା ଯାଉଥିଲା ଯଦି ପବିତ୍ର ରହୁନାହଁ ତେବେ ଆସୁଛ କାହିଁକି? କହୁଥିଲା ନ ଆସିଲେ ନିର୍ବିକାରୀ କିପରି ହେବି । ପବିତ୍ରତା ଭଲ ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ରହିପାରୁ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ତ ସୁଧୁରିଯିବି । ନ ଆସିଲେ ଆହୁରି ରସାତଳଗାମୀ ହୋଇଯିବି । ଆଉ କିଛି ରାସ୍ତା ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଥିଲେ, ତୁମେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଖରାପ କରୁଛ, କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହିପରି ଆସୁଥିବ । ପାବନ ଯେଉଁମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପତିତଙ୍କ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସିଥାଏ । କହିଥାନ୍ତି ବାବା ଏହାଙ୍କ ହାତର ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ । ବାବା ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟର ଖିଟ୍‌ପିଟ୍ ଲାଗୁଛି, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଚାକିରୀ ଛାଡି ଦେବ, କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତିରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ ବିଗିଡି ଯାଇଥାନ୍ତି, ପବିତ୍ର କିପରି ରହିବୁ । ଏକଥା ତ କେବେ ଶୁଣିନାହୁଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଘରଦ୍□ାର ଛାଡିଲେ ଯାଇ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ପତିତ-ପାବନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢାଉଛନ୍ତି । ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, କେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି ଦେଖାଅ । ଏହା ତ ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ସେ (ବ୍ରହ୍ମା) ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନ ଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତ ଲେଖାଯାଇଛି, ପୁଣି ତୁମେ କିପରି କହୁଛ ଯେ ପରମାତ୍ମା କିପରି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସିବେ । ପତିତ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସି ରାସ୍ତା ବତାଇବେ ନା । ଆଗରୁ ଆସି ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ - ମୋତେ ୟାଦ କର । ସେ ପରମଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି ଓ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶରୀର ତ ମୂଳବତନରେ ରହିବ ନାହିଁ - ଯିଏ କହିବେ କି ମୋତେ ୟାଦ କର । ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍□ାରା ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ପତିତ-ପାବନ କହୁଛନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ନିଶ୍ଚୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବେ ନା । ପତିତ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ହେଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲ । ଏବେ କଳାହୀନ, ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ତୁମେ କାମ ଚିତାରେ ବସି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ, ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସାଇ ପାବନ କରାଉଛି । ଭାରତରେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ଅପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି । କାହାକୁ ହେଲେ ବି ଶାନ୍ତି ମିଳୁନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଉଭୟ ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଶରୀର ମିଳିଥାଏ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରଜନ୍ମରେ ସେହି ସ୍□ାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ ପରସ୍ପରକୁ ମିଳିବେ । ନାଁ, ଏତେ ରେସ୍ ବା ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପାଠପଢାର କଥା ଅଟେ ନା । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ହୋଇପାରେ, ପରସ୍ପରକୁ ବହୁତ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ - ତାଙ୍କର ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ, ତାହା ତ ହେଉଛି ପତିତ ବିକାରୀ ମାର୍ଗ । ପତିର ଚିତାରେ ପତ୍ନୀ ନିଜକୁ ଝାସ ଦେଇଥାଏ । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଉଭୟଙ୍କର ମିଳନ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପରଜନ୍ମରେ ସେ କ'ଣ ଜାଣିପାରିବେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ଚଢୁଛ । ଏହି ଛି ଛି ବିକାରୀ ଶରୀର ଛାଡି ଚାଲିଯିବ । ତୁମେ ତ ଏକଥା ଏବେ ଜାଣୁଛ, ତାଙ୍କର ମନେ ନ ଥାଏ ଯେ ଆମେ ଆଗ ଜନ୍ମରେ ଏପରି ସାଥି ଥିଲୁ । ତୁମର ମଧ୍ୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ

ସେଠାରେ ଏକଥା ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ପାଖରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି । ମମ୍ମା-ବାବା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବେ । ବିଷ୍ଣୁ ହେଲେ ଦେବତା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି - ଏକଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ - ଶାନ୍ତି କେବଳ ସ୍□ର୍ଗରେ ମିଳିବ । କେହି ମଲେ କହନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିକୁ ଗଲା । ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ପତିତମାନେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତଥାପି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାକି ରହିଲା ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା ନଲେଜଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପରି ନଲେଜଫୁଲ କରାଇବେ । ବାବାଙ୍କ ୟାଦ ଦ୍□ାରା ତୁମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବ, ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୌଡ ପ୍ରତିଯୋଗିତା । ଯିଏ ଅଧିକ ୟାଦ କରିବେ ସେ ଜଲ୍ଦି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବେ । ଏହା ଯୋଗ ଓ ପାଠପଢାର ପ୍ରତିଯୋଗିତା । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ରେସ୍ ହୋଇଥାଏ ନା । ଢେର ଛାତ୍ର ରହିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ନମ୍ବର□ାନ ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବୃତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ପାଠ ଲକ୍ଷେ କୋଟିଏ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରହିଥାଏ, ତେଣୁ ବହୁତ ସ୍କୁଲ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ, ଅନ୍ଧର ଲାଠି ହୁଅ । ଘରେ-ଘରେ ସନ୍ଦେଶ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଏବେ ଅଶୁଦ୍ଧ କାମନାଗୁଡିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଶୁଦ୍ଧକାମନା ରଖିବାକୁ ହେବ । ସବୁଠାରୁ ଶୁଦ୍ଧ କାମନା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା... । କୌଣସି ବି ଭୁଲ୍‌କୁ ଲୁଚାଇ ନିଜେ ନିଜକୁ ଠକିବାର ନାହିଁ । ଧର୍ମରାଜ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସି ଏହି ପାଠପଢାରେ ରେସ୍ କରି ଭବିଷ୍ୟତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍□ାରା ବିକର୍ମର ଖାତାକୁ ଦଗ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରୀତି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇ ସର୍ବଦା ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବାର ଅନୁଭୂତି କରୁଥିବା ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ଭବ ।

ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧିର ଅର୍ଥ ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର ଲଗନ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ରହିଥିବ । ଯାହାର ପ୍ରୀତି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ରହିଥିବ ତା'ର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବୈଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ପ୍ରୀତି ଯୋଡି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବାର ଅନୁଭବ କରିବେ । ସେମାନଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତର ବିପରୀତ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ବା ବିକଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ବା ଦିଲ୍ ଭିତରୁ ଏହି କଥା ବାହାରିବ - ତୁମ ସହିତ ଖାଇବି, ତୁମ ସହିତ ବସିବି... ତୁମ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବି... ଏହିଭଳି ସର୍ବଦା ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଦରକାର-ଦରକାରର ସଂକଳ୍ପ ଆସିବା ମଧ୍ୟ ରାଜକୀୟ ରୂପରେ ମାଗିବା ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଅପବିତ୍ରତାର ବୀଜକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ଚ୍ଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ବ୍ରତ ଧାରଣ କରାଇଛନ୍ତି - "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଭବ" ।

ଏହି ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟର ବ୍ରତ ନୁହେଁ ବରଂ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀରେ ପବିତ୍ରତାର ତରଙ୍ଗ ସମାହିତ ହୋଇଥାଉ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ପବିତ୍ରତାର ମହତ୍□ ରହିଥାଉ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ କର୍ମଯୋଗୀ ଜୀବନର ଅନୁଭବ ହେଉ - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ତଥା ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ।